

VÁCLAV VOTRUBA

ŠUMAVSKÝ DĚS
PAMĚTI PRASTARÉ

2025

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

ŠUMAVSKÝ DĚS: PAMĚTI PRASTARÉ

Text © Václav Votruba, 2017, 2018, 2025

Ilustrace na obálce © Jiří ARBE Miňovský, 2025

Fotografie © Roman Petrů, 2025

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-87-8

ISBN 978-80-53027-88-5 (PDF)

ISBN 978-80-53027-89-2 (EPUB)

ISBN 978-80-53027-90-8 (MOBI)

*Martinu Štefkovi za to, že vykopal tuhle mrtvolu,
a vášnostovi Ladislavu Klímovi za všechnu tu
něžnou literaturu, kterou zlepšil tento svět.*

ÚVOD

Rok 2017 se zapsal do dějin české literatury. A vlastně i do dějin Šumavy. Spisovatel Václav Votruba poprvé světu představil bájně stvoření zvané Šumavský Děs. Po celá staletí si o něm v zapadlých chalupách šep-tali, staré babky vyprávěly při svíčkách, dědci se po knajpách předháněli, kdo ho kdy viděl... Ale přišla nová doba. Doba, která mýtům nepřála. Doba tech-nická, vědecká, studená a nudná. Proto se Děs roz-hodl vylézt ze stínů a odvyprávět Václavu Votrubovi příběhy, které během svého dlouhého života nasbíral.

Výsledkem byla kniha *Šumavský Děs: Paměti bájně šumavské bytosti*, na kterou o rok později navázalo pokračování. Obě díla se dávno rozebrala a smutní čtenáři, kteří si je nestihli pořídit, dlouhé roky ronily slzy, že je nemohou mít ve sbírce. O to více, když se jim v dalších letech v knihovničkách usídlily dvě novější knihy *Šumavský Děs: Paměti okultní* a *Šumavský Děs: Paměti upírské*.

V roce 2024 se na Mouřenci na Šumavě sešel Šumavský Děs s Václavem Votrubou a Martinem Štefkem z Golden Dog. Probírali, na co by se měla zaměřit další kniha, když Martin znenadání navrhl, že by to chtělo novou verzi nejstarších pamětí. Děs o tom zprvu nechtěl ani slyšet, rozčiloval se, vyhrož-oval Martinovi, že na něj pošle šumavské fantómy, ale nakonec usoudil, že nemá cenu vzdorovat.

Vynutil si však, že se nebude jednat o nové vydání, ale o výbor toho nejlepšího z prvních dvou knih. Zároveň, že bude text lehce přepracován, aby měla nová verze smysl.

Možná vám tedy příběhy v této knize přijdou povědomé. Možná ne. Možná vám tady něco bude chybět, ale neplačte, Děs tvrdí, že těch pár kapitol, které roztrhal, stálo za kupu hnoje. Ba co víc... po těch letech si nebyl jistý, jestli se popsané události vůbec staly, nebo zda si je tehdy vyfabuloval. Děs je zkrátka svůj. I proto ho milujete.

Na závěr dodejme, že kniha má podtitul Paměti prastaré z toho důvodu, že se jedná o nejstarší písemně zaznamenané Děsovy vzpomínky. Samotné příběhy přitom patří k těm mladším.

PANÍ EMÍLIE Z ČESKÉHO KRUMLOVA

Kdy: 20. století

Kde: Český Krumlov

Paní Emílie. To byla sympatická dáma. Trošku krutá, ale... no... udělejte si obrázek sami. Tenhle příběh mám rád.

Šumavský Děs

„Přines mi vodu, dělej, ty mrcho!“ vykřikla Emílie, uvězněná na svém loži. Byla potomkem dávného šlechtického rodu, takže jí v žilách kolovala modrá krev, čímž se vždycky ráda chlubila. Dávala najevo svou nadřazenost, obyčejným člověkem opovrhovala, hnusil se jí. Nikdy se tím netajila. Tuhle ženskou neměl v Českém Krumlově nikdo rád.

„Ano, madam,“ ozvalo se z dolního patra.

Ani šlechtic se nevyhne stáří, v případě Emílie dokonce přišlo dřív, než bývá zvykem. V pouhých šestapadesáti letech onemocněla myositidou, která spustila další závažné nemoci. O dva roky později již byla zcela odkázána na lůžko ve svém domě v ulici Latrán.

Jelikož neměla žádnou rodinu, musela do svého života vpustit cizí ženu. Ženu, které se ve svém nitru štítila, stejně jako každé jiné osoby neurozeného původu. Neměla však jinou možnost. Řeč je o Zuzaně, devatenáctileté dívce s pronikavými modrými očima a úsměvem, ze kterého šileli snad všichni chlapi ve městě. A nejen oni, stále častěji se jí dvořili i starší páni, z nichž někteří neměli problém ani s tím, že by porušili slib manželský. Jenomže Zuzana již přítele měla, byl jím vyhlášený grázl Petr Vlk, který měl už jako nezletilý na triku nejeden delikt. To paní Emílie netušila, v té době začínala mít jiné starosti a městské klepy se k ní dostávaly stále řídčeji.

Zuzana se objevila ve dveřích se sklenicí vody na tácku. Emílie ležela v posteli odkrytá, noční košili vykasanou až pod prsa, takže ošetřovatelka opět spatřila její vychrtlé tělo, které v ní vzbuzovalo šílený odpor.

„Tady máte,“ řekla jemně.

Emílie se na ni podívala a snad se na tváři pokusila vyloudit i úsměv, avšak po chvíli se jí v očích objevil stín, který Zuzana moc dobře znala.

„Vypadni, poběhlce,“ ozvalo se z okoralých rtů. Emíliina pravá ruka vystřelila a sklenici srazila na zem. Ta se samozřejmě rozbila. „Jsi k ničemu! Copak nevíš, že mám nemocné svaly, že je nemohu korigovat? Je to tvoje vina!“

Zuzana měla podezření, že v tomto případě nemoc roli nehrála, ale jen poslušně pokývala hlavou. „Moc se omlouvám, hned vám přinesu novou sklenici a vodu utřu.“

Měla nepříjemnou práci, kterou by nezvládl každý, ale ona se jí chtěla držet stůj co stůj. Emílie jí sice měsíčně vyplácela směšné peníze, ale nechala ji u sebe bydlet, což pro Zuzanu bylo nejdůležitější. Vzhledem k tomu, že stará paní trávila celé dny v posteli, mohla ošetřovatelka užívat celý dům.

„Ne, žádné utírání,“ ozvalo se z postele, když byla Zuzana ve dveřích. Otočila se a nechápavě na Emílii pohleděla. „Tu vodu z podlahy vylížeš!“

„Ale...“ vysoukala ze sebe Zuzana.

„Žádné ale, holčičko. Buď to teď hned vylížeš, nebo se sem už nikdy nevracej.“

„To neudělám,“ zakroutila dívka hlavou. Věděla, že všechno má své meze.

„Ale uděláš. Teď hned!“

„Skončím, nikdo se o vás starat nebude,“ zabojovala Zuzana. V očích se jí objevily slzy.

„Hned!“ zakřičela bába.

Zuzana nevěřila, že to skutečně dělá. Že poníženě klečí vedle postele staré ženské, která si už ani nedokáže utřít zadek. Že se chystá vylízat podlahu. „Ne, prostě to neudělám,“ zvedla se.

„V tom případě odejdi z tohoto domu.“

„Potřebujete mě...“

„Odejdi.“

Zuzana chvíli stála před postelí a bojovala s chutí tu starou rašpli zaškrtnit. Ani by jí to nestálo příliš sil.

„Dobře, udělám to,“ řekla a o několik vteřin později již vodu ze země slízávala. Cítila na jazyku prach, pachů čehosi prohnílého. Zvedal se jí žaludek, ale svůj úkol splnila. Emílie ji mlčky pozorovala a Zuzana by dodnes odpřisáhla, že se jí v koutku úst objevil úsměv.

„Říkám to pořád, jsi jen lidský odpad, co pro peníze udělá všechno,“ konstatovala ta stará bréca a zavřela oči. Tím dala najevo, že chce spát.

„Tu vodu vám přinesu?“ zeptala se Zuzana. V ústech pořád cítila všechnu tu špínu.

„Jdi k čertu.“

* * *

O tři hodiny později, to už byl večer, se z horního patra ozval nakráplý ženský hlas. „Zuzano, děvče, pojď sem!“

Ošetřovatelka klimbala v křesle, nejdříve měla pocit, že se jí jen něco zdá, ale když hlas, ve kterém bylo cítit počínající šílenství, zintenzivněl, vystřelila a běžela do schodů.

„Ano, madam?“

„Kde to jsem, Zuzano?“ ptala se šlechtična. Očima těkala po místnosti, byla dezorientovaná a vystrašená. Zuzaně přišla ještě sešlejší než kdy jindy, možná i o něco menší, vlastně se v té posteli ztrácela.

„Jste přece doma, paní.“

„Nejsem doma, tady to neznám!“

„Nebojte, jste doma, v bezpečí.“ Zuzana ji pohladila po vlasech a přikryla ji. „Jenom se vám něco zdálo.“

Emílie jí evidentně nevěřila, ale nechala se uchlá-
cholit. „Děkuji ti, děvče.“

Zuzana se jí chvíli dívala do očí. Ležela před ní úplně
jiná žena než odpoledne. Žena ztracená ve svých cho-
robách, žena na pokraji života, žena odevzdaná osudu.
„Potřebujete něco?“

„Ne, děkuji, omlouvám se, že jsem tě vyrušila, když
už je noc.“

„Je teprve večer...“

„I tak... Promiň.“

„Nemáte hlad?“

„Ne.“

„Na záchod se vám nechce?“

„Ne.“

„Tak dobrou noc.“

„Dobrou.“

Zuzana myslela na Petra, neviděli se už dva dny, což
jí připadalo nekonečné. Paní Emílie ho nenáviděla. Po
setkání, kdy jí Petr k posteli přinesl květiny, za které
dal poslední peníze, Zuzaně dala ultimátum: Buď on,
nebo ona. Mladí milenci se tak scházeli potají. Zuzana
si to nedokázala vysvětlit, ale i když byl Petr přes den
dole, její zaměstnavatelka o něm nahoře věděla. Možná
ho cítila, možná slyšela jeho přidušený smích, prostě
o něm věděla. Zuzanu pak tahala za vlasy, nebo jí do
rukou zatínala nehty. Trýznila ji a na očích jí bylo znát,
jak se náramně baví. V noci většinou krotla a o Petrově
přítomnosti neměla ani páru.

Ošetřovatelka seděla na židli vedle své postele a hle-
děla na ulici. Centrum Českého Krumlova na ni mělo
uklidňující vliv. Vždy si představovala staré časy, kdy
se po městě pohybovali Emíliini předci. Načepýření
a v těch nejdražších oděvech. Byli všichni tak nepří-
jemní a povýšení? Mohla za to údajná modrá krev?

„Zuzano!“ vytrhl ji ze zamyšlení rozzuřený křik.

„Už letím!“ zavolala dívka a navlékla si přes košilku svetr.

Žádná odpověď. Ticho. Třeba spí, pomyslela si Zuzana, ale věděla, že tomu tak není. Věděla, že ta bestie číhá. Číhá v temnotě svého zatuchlého pokoje, ze kterého se ošetřovatelce zvedal žaludek.

Slabě zaklepala na dveře a otevřela. Emílie seděla na posteli. „Bože, jak jste to dokázala?“ neudržela se Zuzana. Fakt, že se ta chorobami prolezlá ženská dokázala posadit, ji fascinoval. Byla přesvědčena, že Emílie bude navždy upoutaná na lůžko.

„Mlč a pojd' sem,“ odsekla šlechtična. V očích měla plameny, opět to byla úplně jiná žena, než s jakou mluvila před chvílkou.

„Pojd' sem,“ zopakovala. Ošetřovatelka nehybně stála ve dveřích. Byla jako přikovaná, nechtěla k té staré hydře, věděla, že ji opět čeká bolest a ponížení.

„Tak bude to?“

„Ano, madam, už jdu.“

„To bych prosila.“

Emílie shodila pokrývku na zem. Zuzana si okamžitě všimla promočeného prostěradla.

„Co to je?“ tázala se stará paní hlubokým hlasem.

„Ptala jsem se vás, jestli potřebujete na záchod...“

„Ptala ses, zda se mi NECHCE na záchod. To je rozdíl, ty mrcho.“

„Promiňte.“

„Pojd' ještě blíž.“

Zuzana přistoupila, jak nejbliž to šlo. Byla smířená s tím, že přijde trest. Určitě ji zase bude tahat za vlasy. A také že ano. Zkostnatělá ruka ji chytila a srazila k posteli. Přímo na promočené prostěradlo.

„Lízej!“

„Ne, to přece nemyslíte vážně,“ bránila se uslzená dívka.

„Lízej!“

Věděla, že nemá na výběr. Věděla, že tu noc v ní zemřela mladistvá naivita a nevinnost. Tu noc se všechno zlomilo. Když jazykem přejížděla přes prostěradlo a za hlavou slyšela úchylný skřehot, byla přesvědčena, že je na absolutním dně, od kterého už se může jen odrazit. Níž to již přece nejde. Jenomže se mylila...

* * *

Když ráno Emílii nesla snídani, měla zrychlený tep. Nevěděla, co může čekat. Šlechtična byla čím dál nevyzpytatelnější. Jako by se v jejím těle nacházelo hned několik osobností. Nebo to celé jen hrála? Chtěla si před smrtí užít pořádné divadlo? Tragické představení o dvou rolích?

Byla vzhůru. Ležela na zádech a hleděla do stropu. „To je dost, už jsem měla hlad,“ řekla celkem klidně.

„Nechtěla jsem vás budit...“

„Budit? Jsem vzhůru nejméně dvě hodiny, nemohu si dovolit vyspávat. Musím pracovat.“

„Pracovat?“ podivila se Zuzana.

Emílie se na ni podívala. Dívka nedokázala rozpoznat, zda v jejím obličejí vidí pobavení, vztek, nebo jen počínající demenci, kterou přinášela vleklá nemoc.

„Pracovat...“

„Na čem budete pracovat, smím-li se zeptat?“

„Nebud' zvědavá, huso.“

„Dobrá...“

„Co dnes plánuješ k obědu?“

Otázka Zuzanu překvapila. Emílie totiž většinou nejedla. Vlastně přežívala jen na chlebu a tekutinách. „Přála byste si něco speciálního?“

„Zelí.“

„Zelí?“

„Co je na tom divného?“

„Vlastně nic. Vzhledem k tomu, že je neděle, to dává i smysl. Uděláme si slavnostnější oběd, co vy na to?“

„Věděla jsem, že mě pochopíš,“ pokusila se šlechtična o úsměv.

„Pokud chcete, můžu vařit častěji.“

„To bych byla ráda.“

„Dobrá,“ řekla ošetřovatelka a vyšlápala si ke dveřím.

„Zuzano, počkej,“ ozval se nečekaně jemný hlas.

„Promiň mi ten včerejšek, ta nemoc mě ničí.“

„To nic. Víím, že to máte těžké.“

Těžké to měla, to ano, Zuzana však věděla, že Emíliina rostoucí tyranie nemá s nemocí nic společného. I po tolika hodinách cítila kyselou moč na jazyku.

Zelí bylo chutné. Všechny ingredience našťestí měly ženy doma, takže Zuzana nemusela běhat po okolí a nic shánět. Stará paní dokonce spořádala šest knedlíků. A pořád neměla dost. „Dala bych si zákussek,“ konstatovala.

„Možná bych mohla něco sehnat ve městě.“

„Tak na co čekáš?“

„Už jdu.“

„A stav se cestou v hostinci pro pivo, musíme to spláchnout!“

Zuzana Emílii nepoznávala. Šlechtična a pivo? To bylo nemyslitelné. Přesto její přání splnila. „Aby se vám neudělalo špatně, není to pro vás zrovna nejlepší kombinace,“ prohodila, když jí nalévala sklenici.

„Stejně brzy zemřu, tak co bych si trochu neužila. Víš, o čem jsem přemýšlela?“

„Nevím.“

„O tom, že nemám žádné děti, žádné příbuzné, o kterých bych věděla...“

„Ano.“

„... a tím pádem není nikdo, kdo by zdědil můj majetek.“

Zuzaně přejel mráz po zádech. Snaží se jí stará paní něco naznačit? „To mě mrzí.“

„Nemusí. Přemýšlím totiž, že bych závěť napsala na tebe.“

„Na mě?“

„A ne? Jsi můj nejbližší člověk.“

„Ano, ale—“

„Žádné ale nechci slyšet. Drž zobák a nalej mi ještě sklenici. Nebo víš co, nech mi tady celý džbán a jdi si odpočinout.“

„Celý džbán? Bude vám špatně.“

„To je moje věc.“

Zuzana neochotně odešla. Bouřilo v ní mnoho emocí, byla nadšená z toho, co právě slyšela, stejně tak ale tušila, že to nebude jen tak. Emílie něco chystala.

Zhruba za hodinu se ozvalo jemné zavolání. Už když dívka stoupala do schodů, měla zvláštní pocit. Nechtěla do toho pokoje.

„Zuzano, pospěš.“

Přidala do kroku. Šlechtična byla celá bílá. Už od dveří Zuzana poznala, že jí není dobře. Rychle k ní přikročila a sklonila se k ní. V tu chvíli ji Emílie pozvracela. Ten zápach byl zničující, chtěla zešilet, vyběhnout z domu a už se nevrátit. Ze všeho nejhorší byl ale smích. První upřímný smích, který od té fuchtle kdy slyšela. Ta bába se popadala za břicho!

„To jste udělala schválně,“ konstatovala Zuzana znechuceně.

„Když myslíš,“ ušklíbla se Emílie. „A teď šupšup, přece mě tu takhle nenecháš.“

* * *

Další den vládlo ticho. Šlechtichně se evidentně přitížilo, tak jen pospávala. Pospávala a kňučela. Až se v Zuzaně probouzela lítost. Přece jen... na smrtelné posteli by se lidem mělo odpouštět. A Emílie na smrtelné posteli byla. Žádnou jinou už nikdy nevyzkouší. Podzim jejího života se chýlil ke konci.

Zuzana na ni hleděla. Věděla, že kdyby se stará paní probudila a spatřila ji, byla by zloštná, ale dívce to beztak nedalo. Prohlížela si její tvář, přemítala nad tím, jestli by viděla, jak z toho umírajícího těla odchází duše.

Emílie na ni pohlédla s odevzdaností a utrpením. „Ty jsi tady?“ zeptala se tiše.

„Ano, madam.“ Zuzana čekala nával výčitek, ale stará paní vážně nebyla ve formě. „Jsem tady, kdybyste něco potřebovala.“

Emílie ji chabě chytila za ruku. „Jsi poklad, bez tebe už bych nežila.“

Zuzaně opět slzely oči. Je možné někoho nenávidět a zároveň zvláště milovat? Tu polomrtvou ženu nesnášela, jenomže stejně tak si k ní vytvořila určité pouto. Ostatně někdy to tak bývá mezi únoscem a obětí. Tady sice žádný únosce nebyl, ale svým způsobem to bylo podobné.

„Nechám už vás odpočívat,“ vydechla ošetřovatelka. „Kdybyste něco potřebovala, zavolejte, nebo zacinkejte na zvonek. Budu připravená.“

„Děkuji ti.“

„Sladké sny.“ Zuzana vstala a udělala něco, co ji samotnou šokovalo – políbila šlechtichnu na čelo.

Cítila z ní smrt, byl to horší zápach než všechna promočená prostěradla.

Z místnosti odešla s pocitem loučení. Přišel den D? Emílie sice vypadala odevzdaně, ale to bylo jen zdání. Ve svém nitru bojovala, nehodlala přijmout fakt, že ona, tak význačná osoba, by měla zmizet ze světa pozemského. Vlastně nedokázala pochopit, že se tak skutečně děje.

* * *

Zuzana se usadila dole v hale a pustila se do četby. Na desáté stránce se ale nachytala, že řádky textu vůbec nevnímá. Myšlenky jí utíkaly k jediné společnosti posledních dní a týdnů. Skutečně zemře? A co se stane poté?

Ozvalo se slabé zatřukání, nikoliv však seshora, ale ode dveří. Petr! Úplně na něj zapomněla.

„Spí?“ zašeptal ve dveřích.

„Dneska je celý den mimo. Mám obavy, že dnes v noci možná zemře. Mám pocit, jako bych na vlastní oči viděla, jak z ní prchá život.“

„Bába má tuhý kořínek, moc se neraduj.“

„Neraduj? Nechci, aby zemřela! Až se tak stane, budu muset dům opustit.“

Po poslední větě se Zuzana zamyslela. „Víš, co mi řekla?“ zeptala se po chvíli.

Petr zakroutil hlavou.

„Že by na mě přepsala závěť.“

Vytřeštil na ni oči. Přesně to chtěl slyšet! Zuzana sice práci přijala kvůli tomu, aby měla přechodně kde bydlet, ale Petr měl daleko širší plány. Věděl, že Emílie nikoho nemá, a tak doufal, že se jeho partnerka vetře do její přízně.

„To je přece úžasné!“ zvolal.

„Potichu,“ dala mu prst na ústa. „Víš, jak dobře slyší.“

„V tom případě ale nesmí umřít. Tu závěť musí stihnout přepsat!“

„Vůbec nevím, jak to probíhá. K tomu musí být zapotřebí notář, ne?“

„To vůbec nevím, holka.“ Odmlčel se. „Ale zjistím to! Zítra večer zase přijdu a budeme chytřejší. Snad ještě vydrží.“

Zuzana ho objala. „Petře, je to opravdu strašné... Kdybys viděl, do čeho mě nutila. Do tak odporných věcí, že na ně nemohu ani pomyslet.“

„Já vím, lásko, ale musíš to vydržet. Pokud skutečně podepíše, uznáš sama, že to trýznění a ponižování za to stálo.“

Plakala. Opět. V posledních dnech nic neobvyklého. „Nemůžu ani říct, co jsem dělala. Přestal bys mě milovat.“

„Vždycky tě budu milovat, i kdyby—“

„Zuzano!“ Hlas přišel z patra, ale nebyl tlumený dveřmi. „Zuzano!“

Klepala se. Chytila milence za ruku a pociťovala skutečnou hrůzu.

„Musíš za ní jít,“ zašeptal jí. „Možná přichází ten pravý okamžik. Pokud je aspoň trochu při smyslech, zlom ji!“

Oba se zvedli a mlčky šli ke schodům. Emílie, která stála nahoře, si jako první všimla Zuzana. Začala vřeštět, až to probudilo sousedy ve vedlejší domě.

Hleděli na ni. Na vrásčitou přízračnou ženu, která stála na schodech jak nosferatu. „Má paní, to není možné!“ vyhrkla dívka.

Emílie se na ni podívala, podivně trhla hlavou a Zuzana si uvědomila, že její oči nenesou žádnou známku života. Buď již byla po smrti, nebo se nacházela

v nějakém podivném transu. „Ty mrcho! Jasně jsem ti řekla, že k nám do domu nesmí!“

„Tak to prr, pořád jsem její přítel,“ snažil se zareagovat Petr, ale nezněl příliš přesvědčivě.

„Mlč! Tvůj hlas mě ničí. Jsi jen lidský šváb, který mi zasviňuje dům,“ skřípala. Otočila se zpátky na ošetřovatelku. „Hned teď zmizí, jinak z mého života zmizíš i ty.“

Milenci se na sebe podívali. „Budu muset odejít, lásko,“ šeptl Petr a vydal se ke dveřím. „Buď statečná.“

„Budu,“ odpověděla Zuzana a zavřela za ním dveře. S hrůzou se otočila zpátky ke schodům. Emílie tam již nebyla.

* * *

Ač byla přesvědčena, že se stará paní nedožije rána, nestalo se tak. Šlechtična se dokonce zdála zdravější. Jako vampýr, který se přes noc najedl.

„Vypadáte dnes dobře,“ polichotila jí Zuzana.

Emílie se neusmála, ale ani nezamračila, jak s oblibou dělala. Prostě na ni jen dál hleděla. Dívka měla obavy, aby se stará paní nevrátila k večerní události, ale nestalo se tak. Možná o tom sama nevěděla.

„Děvče, mohu tě o něco poprosit?“ zeptala se po chvíli Emílie.

„Samozřejmě.“

„Sáhni do tamtoho stolku,“ ukázala směrem k toaletce vedle okna, „a vyndej mi šperkovnici.“

Zuzana věděla, že je stará paní v dobrém rozpoložení. Věděla, že kdyby tomu tak nebylo, místo *děvčete* by zaznělo oslovení *mrcha* a ohledně šperkovnice ještě dodatek, že o ní jistě celou dobu ví a krade jí z ní.

Dívka poslechla a ze šuplíku vytáhla celkem těžkou zdobenou krabičku.

„Šikovná,“ usmála se Emílie. Skutečně se usmála, což Zuzanu udivilo. „A teď si jdi odpočinout. Nech mě tady, prosím, samotnou, chci se prohrabat ve svých hračkách.“

Ošetřovatelka se takřka uklonila a s úlevou se z pokoje vytratila.

* * *

Emílie se opět ozvala po slabé hodině. „Zuzano!“ volala.

Než se nadála, už u ní mladá dívka stála.

„Dej mi ruku,“ rozkázala Emílie.

„Proč?“

„Chci ti něco dát.“

Zuzana poslechla. Natáhla ruku a zadívala se staré paní do očí. Cítila, jak jí něco navléká na prostředníček. Když se podívala dolů, překvapením vyjekla.

„Zlatý prsten po tetičce,“ řekla Emílie.

„Je nádherný!“

„Já vím. A nyní je tvůj!“

„To nemyslíte vážně!“

„Smrtelně vážně. Věz, že slovo smrt je pro mě v těchto dnech velmi významné.“

„Nevím, jak vám poděkovat.“

„Neděkuj... Zavři ještě oči a podej mi znovu ruku. Mám tady pro tebe další, tentokrát skutečně speciální dárek.“

Důvěřivá Zuzana tak učinila a očekávala další prsten nebo náramek. Místo toho se ale dočkala nevýslovné bolesti.

Chvíli nechápala, co se děje. A to i přes to, že hleděla na ukazováček, ze kterého tekla krev. Emílie jí zajela pod nehet zlatou jehlou. Aby toho nebylo málo, tak prsten po tetičce měla zpátky na dlani.

Opět se smála jako pominutá. Jako čarodějnice na sabatu. „Snad jsi nevěřila, že ti to opravdu dám!“ zajíkala se. „Takové děvce!“

Zuzaně se před očima rozestoupila tma. Později Petrovi přiznala, že si vůbec nepamatovala, jak šlechtičnu usmrtila. Podle všeho ji ale zadusila polštářem.

* * *

„Ty jsi fakt hloupá,“ konstatoval Petr rozčileně. „Je po dědictví! Tohle všechno mohlo být naše,“ ukázal teatrálně po místnosti.

Zuzana plakala, což Petra také dovádělo k šílenství. „Nech už toho, bába byla beztak před smrtí. Vlastně jsi ukončila její trápení.“

„Myslíš?“

„Nemyslím! Víím!“

Utřela si oči a podívala se směrem ke kuchyni, kde vařila vodu na čaj. „Popraví mě,“ polkla. „A co je nejhorší, za vraždu mě čeká peklo.“

„Snad ještě nevěříš na peklo,“ odfrkl si Petr. „S tím se vrať do středověku. Žádné peklo není. V mých očích jsi neudělala nic špatného. Vlastně se dá říct, že to byla sebeobrana. Bába tě přece napadla, ne?“

„Malou jehlou...“

„No a? I malá jehla může způsobit neštěstí.“

Zuzana to už nevydržela. Postavila se a dala Petrovi facku. Překvapila ji razance, vlastně ji překvapil celý ten čin, ale nemohla se udržet. „Právě jsem zabila člověka. Lidskou bytost. Za to se jednou budu zpovídat, tak si nech ty řeči. Nemáš vůbec ponětí, co se ve mně odehrává. Můj vnitřní boj, to je peklo! A je to to nejhorší peklo, co si jen umíš představit!“

Zíral na ni ublíženým pohledem. Měl nutkání jí ránu vrátit, ale nakonec se udržel. Petr byl

manipulátor a zlodějíček, ale žádný ranař. „Dobře, chápu... Ale co budeme dělat? Přece se nepůjdeš sama udat?“

„Mohu říct, že zemřela přirozenou smrtí—“

„Přivolaný lékař pozná, že byla udušena.“

„Třeba jen konstatuje smrt a tím to pro něj skončí. Všichni ví, že je Emílie vážně nemocná a už jen stříhá metr. Nikoho by to nepřekvapilo,“ usoudila Zuzana a nalila si teplý nápoj. Na chvíli se zamyslela a poté dodala: „Byla to fakt mrcha. Mrcha, mrcha, mrcha...“

Opět se jí chtělo plakat, tentokrát ji ale Petr objal. Pochopil, že nemá cenu situaci zlehčovat, nebo zbytečně tlačit na pilu. „Miluji tě,“ zašeptal.

Podívala se na něj. „Já tebe taky.“

Chytil ji za ruku a odváděl z kuchyně. Pryč od čaje, pryč od ponuré atmosféry domu na Latránu. Došli na Lazebnický most, odkud byl nejkrásnější výhled na krumlovský zámek. Tehdy působil zachmuřeněji, netěšil se péčí památkářů. Ale i tak byl fascinující.

„Kdysi jsem slyšel od babičky, že na zámku řádívali upíři,“ usmál se Petr. Držel Zuzanu za ruku a přemýšlel, co budou dělat. Situace, do níž se dostali, se mu nezamlouvala.

„To jsou jen báchorky. Upíři neexistují.“

„Nikdy jsi neslyšela o Cetvinách?“

Pouze zakroutila hlavou. Neměla náladu na mluvení o upírech a dalších démonických bytostech. Ostatně jednu démonickou bytost před několika hodinami zavraždila. Vlastníma rukama. Těma krásnýma mladýma a jemnýma rukama. „Stal se ze mě netvor,“ pronesla nahlas.

„Ty a netvor? Vždyť ses o tu pekelnici starala tak svědomitě—“

„Vypočítavě,“ opravila ho. „Vypočítavě! Prostě jsem u ní chtěla bydlet, radovat se z jejích nóbl věcí. Chtěla jsem si na chvíli užít života v luxusu.“

„Ale dost jsi kvůli tomu vytrpěla.“

„Ani tak ne...“

Opět ji chytil za ruku. „Vím, co uděláme!“

Zuzana se naposledy podívala na krumlovský zámek a Vltavu. Měla chuť do ní skočit a nechat se unášet. Nebo se prostě utopit. Smrt za smrt. Taková by byla spravedlnost! „Co uděláme?“

„Budeme se tvářit, že Emílie stále žije!“

Šokovaně mu pohlédla do očí. Nechápala, i když možná kdesi ve skrytu duše tušila, co tím její milý myslí. „Nikomu to nenahlásíme a budeme žít v jejím domě.“

„Zbláznil ses? Je jen otázkou času, kdy se na to přijde.“

„Anebo se na to neprijde nikdy.“

„Jako že se na šlechtičnu zapomene?“

„Možná...“

„Tomu přece sám nevěříš.“

„Nevěřím, ale vsadím se, že minimálně rok máme. Pak se můžeme zdechnout s jejími penězi. Zmizet, vypařit se... Nikdo se nebude ptát.“

Zamyslela se a vůbec poprvé, co se s ní ten den Petr setkal, se jí na tváři objevil úsměv, alespoň náznak. Petr věděl, že je na dobré cestě.

* * *

„Co uděláme s tělem?“ zeptala se, když dorazili do Emíliina domu. Už se stmívalo a Zuzana se cítila k smrti unavená.

„Necháme ho tam, kde je.“

Vytřeštila oči. „V domě, kde chceš bydlet?!“

„Přesně tak.“

Čekala, zda k té strohé větě něco přidá, ale nedočkala se. „Přesně tak?“

„Co chceš slyšet víc? Prostě ji tam necháme ležet. Do toho pokoje nebudeme vůbec vcházet.“

„To nemyslíš vážně, víš, jak to tady bude zapáchat?“

„Vím.“

„A?“

„A nic. Kvůli trošce smradu přece nebudeme riskovat, že tělo někde najdou.“

Dávalo to smysl, ačkoliv se to Zuzaně vůbec nelíbilo. Být pod jednou střechou s mrtvolou?

„Platí, že za ní žádný lékař nechodí?“ ptal se Petr.

„Ano, řekla mu, že je smradlavý skunk a že už ho nikdy nechce vidět. Urazil se a popřál jí bolestivé umírání.“

Petr se smál. To ten stres. „Fakt to byla ježibaba.“

„O mrtvých jen dobře.“

„Kecy!“

* * *

Když druhý den procházela kolem Emíliiny ložnice, oklepala se hrůzou. O několik minut později zkoumala u zavřených dveří, zda již není cítit zápach, ale k její radosti nikoli. Nalhávala si, že to tak třeba bude navždycky. Člověk nikdy neví...

Petr ještě spal, když se ozvalo zaklepání na dveře. Zuzana sebou trhla. Vyděšeně hleděla ke vstupním dveřím a modlila se, ať se ty rány neopakují.

Jenomže se opakovaly. Ještě několikrát. „Pošta,“ doplnil je hlas.

Pošta? Vždyť Emílie za celou dobu nedostala jediný dopis. Tak proč zrovna teď?

Otevřela. Přeměřoval si ji muž středního věku se směšným knírem. „Kdo jste, mohu-li se zeptat?“

„Ošetřovatelka paní Emílie,“ odpověděla Zuzana. Snažila se vyloudit úsměv, působit přirozeně.

„Mám tady pro paní zásilku, musím ji předat pouze jí,“ oznámil pošťák.

Zuzana panikařila. Měla chuť si kleknout na kolena a prosit toho muže o odpuštění. Byla schopná mu vše vyklopit, možná by se jí i ulevilo.

„Paní bohužel nemůže,“ ozvalo se od schodů. Byl to Petr.

„A vy jste kdo?“ přimhouřil pošťák oči.

„Nejste moc zvědavý?“ usmál se na něj Petr přátelsky.

Pošťák viditelně znejistěl, ale nedal se. „Dopis mohu předat jen paní, tak ji, prosím, přiveďte.“

„To nejde, paní spí,“ zašeptala Zuzana.

„Tak ji vzbudte.“

„Slyšíte se? Chcete, abychom vzbudili umírající ženu! Máte vůbec srdce?“ zaútočil Petr. Jeho hraná laskavost byla tatam. „Prostě nám to dejte a my jí to předáme.“

Pošťák chvíli přemýšlel a pak odevzdaně vydechl: „Dobrá, ale jestli kvůli vám budu mít průšvih, tak si mě nepřejte!“

Dopis jim předal a bez rozloučení odešel.

Na obálce nebyla žádná zpáteční adresa. Zuzana chtěla psaní okamžitě spálit, ale Petr byl pohotový. „Neblázni, co když je to něco důležitého?“ vyhrkl.

„Jestli je to něco důležitého, tak už to paní k ničemu není.“

„Jí ne, ale nám možná ano,“ řekl a pustil se do trhání obálky. Z výsledku byl ale zklamán. Psaní posílala nějaká Irena Braunová z Luženic. Psala Emílii, že

bude mít v létě cestu do Českého Krumlova a že by se u ní ráda zastavila na návštěvu. „To určitě, další bába do baráku,“ prohlásil Petr a dopis roztrhal. Hodil ho na podlahu vstupní haly.

„Děláš si ze mě legraci?“ zakřičela Zuzana.

„Proč?“

„Protože ten bordel po tobě musím–“ Větu nedorekla, přerušila ji rána, která se ozvala z horního patra. Jako by něco těžkého spadlo na zem. Oba se podívali směrem k Emíliině pokoji. Bylo možné, že žije? Že je slyší a snaží se doplazit ke dveřím?

Chvíli stáli a poslouchali. Čekali, že každou chvíli uvidí, jak někdo bere za kliku ložnice. Zuzana cítila, jak jí teče pot po zádech. Byly to nejdelší vteřiny jejího života. Nic se však nestalo.

„Nech to být,“ strčil jí Petr ruku před obličej. „Nech to být.“

Chytila ho za rameno. „Jedno mi slib. Jestli tady chceš skutečně bydlet... žít pod jednou střechou s mrtvolou, musíš její pokoj zazdít. Alespoň tím zabrániš úniku zápachu.“

Ten nápad nebyl tak špatný, jak Petr uznal. Souhlasil, že tak učiní hned druhý den, avšak mělo to dva háčky. Petr byl líný a nedalo se mu věřit.

* * *

Uteklo několik dní a smrt v domě paní Emílie se konečně projevila. Nasládlý zápach Zuzanu probudil chvíli před šestou hodinou ranní. Nejdříve byla dezorientovaná, pomyslela na shnilé ovoce, ale rychle si uvědomila realitu. Mrtvola. Mrtvola v patře.

„Cítíš to?“ zatřepala Petrem.

„Co?“ zareagoval, aniž by otevřel oči. Cítila z něj alkohol. Určitě zase vysával bar v obývacím pokoji.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Paměti prastaré.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.